

Hvor pilgrimsvejen ender

Hvor pilgrimsvejen ender,
der er en bøgelund,
der åbner sig og vender
dit blik mod fjord og sund.

Her finder sjælen hvile,
her er der intet jag,
her dagens vandringsmile
kan gøres op i mag.

På råt opkløvne stammer,
som bænke, to og to,
der pladsen halvt indrammer,
kan tanken finde ro.

En sten er sat som alter,
den fanger himlens sol,
alt levendes forvalter
har her en talerstol.

Jeg sætter mig og skuer
ud mod den blanke fjord,
hvor solnedgangens luer
får dagens sidste ord,

får skoven til at gløde
med al naturens magt,
så levende og døde
opstår i hellig pagt,

så alt, hvad der har mæle,
må tie for en stund
og nøjes med at dvæle
i skovens mindelund.